

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: **Z. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013, č.j. CPR-7749/ČJ-2013-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2013, č. j. 1 A 72/2013 – 39, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele jako nedůvodná. Žalobou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým byla změněna část výroku rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, jako správního orgánu prvního stupně, a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. Správní orgán prvního stupně uvedeným rozhodnutím uložil stěžovateli správní vyhoštění a současně na dva roky stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil část výroku týkající se délky doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to ze dvou let na jeden rok. Kasační stížnost byla doplněna dne 20. 1. 2014 a součástí tohoto podání byla i žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (dále jen „žádost“).

V žádosti stěžovatel uvedl, že přiznání odkladného účinku by pro něj bylo velkou újmou převyšující potenciální újmu pro třetí osoby a zároveň vyloučil rozpor s důležitým veřejným zájmem. Ačkoli lze připustit, že by realizace pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění mohla být ve veřejném zájmu, nelze tento zájem stavět do konfliktu se zájmem stěžovatele na spravedlivý proces, jelikož zájem jednotlivce, notabene spojený se zcela zásadními dopady do jeho života, a do života všech členů předmětné rodiny, převyšuje jakýkoli důležitý veřejný zájem.

Stěžovatel rovněž uvedl, že aktuálně sdílí společnou domácnost se svým vnukem, snachou a synem, přičemž s těmito osobami je pojen vzájemným silným poutem, a nepřiznání odkladného účinku by tak znamenalo faktické přetrhání předmětných rodinných vazeb, a dlouhodobé odloučení členů rodiny. Na podporu svých tvrzení přiložil stěžovatel k žádosti následující listiny: doklad o zajištění ubytování stěžovatele ve společné domácnosti s jeho vnukem, synem a snachou, osvědčení vnuka stěžovatele o státním občanství ČR, rodný list vnuka stěžovatele, usnesení MV ČR OAMP o udělení příslibu státního občanství synovi stěžovatele, rodný list syna stěžovatele, čestné

prohlášení stěžovatele o jeho úkolech v rámci rodiny jeho syna, listinu o udělení českého občanství synovi stěžovatele.

Stěžovatel vkládá, dle svých tvrzení, velké naděje do kasační stížnosti, protože by se rád zúčastnil její precizace v souladu s ústavním právem na spravedlivý proces, které je možné konzumovat jen za předpokladu, že se může účastnit případného ústního jednání, vystupovat v řízení osobně a být v přímém kontaktu se svým právním zástupcem za účelem udělení pokynů pro výkon zastoupení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žádosti o přiznání odkladného účinku uvedl, že nemůže s jeho přiznáním souhlasit. Odůvodnění zásahem do práva cizince na spravedlivý proces nemůže být užito jako obecného nástroje pro další legalizaci pobytu cizince na území České republiky. Přiznání odkladného účinku by bylo dle žalovaného v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je požadavek, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy a respektují právní řád České republiky. Žalovaný dále vyjádřil názor, že má-li být správní opatření ve formě správního vyhoštění při zjištění neoprávněnosti pobytu na území České republiky opatřením účinným, musí jeho účinky nastat co nejdříve po spáchání protiprávního jednání. Právo na spravedlivý proces by tak nemělo být dle žalovaného důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Dle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), platí, že kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. upravující odkladný účinek žaloby se užijí přiměřeně. Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. musí být pro přiznání odkladného účinku naplněny dva předpoklady. Soud přizná žalobě (či kasační stížnosti) odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro navrhovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a žalovaným dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. jsou splněny.

Nejvyšší správní soud přitom vycházel především ze skutečnosti, že pokud nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a nastanou tak právní účinky napadeného rozhodnutí městského soudu, bude muset stěžovatel vycestovat z území České republiky na základě pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu, a to ještě před rozhodnutím zdejšího soudu o kasační stížnosti.

Stěžovatel v žádosti poukazuje na silné rodinné vazby, které má k rodině svého syna. Nejvyšší správní soud neshledal přerušení těchto rodinných vazeb vycestováním stěžovatele za tak zásadní, že by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu.

Za zásadní však považuje zachování stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces. Proto je podstatné, aby stěžovatel zůstal na území České republiky do doby rozhodnutí o kasační stížnosti a mohl být v kontaktu se svým zástupcem, případně se osobně účastnit řízení o kasační stížnosti. Stejný názor lze nalézt i v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je možno nalézt na www.nssoud.cz), na nějž odkazuje v žádosti i stěžovatel: *„Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.“* Rovněž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2004,

pokračování

č. j. 1 Azs 19/2004 – 29, vyjadřuje souladnou myšlenku: „*Ačkoliv o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhoduje zpravidla bez jednání, potřebu ústní jednání nařídít nelze vyloučit. Jestliže by soud tedy kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal, znamenalo by to, že by stěžovatelka svá práva při ústním jednání skutečně uplatňovat nemohla. To by jí mohlo způsobit újmu, kterou lze po právu vnímat jako nenabraditelnou.*“

Nejvyšší správní soud tak vzhledem k výše uvedenému spatřuje nepoměrně větší újmu stěžovatele, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, spočívající v nuceném opuštění území České republiky před rozhodnutím o kasační stížnosti stěžovatele, a tím pádem v možné újmě na jeho právu na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud dále posoudil žádost i z hlediska zbývající podmínky stanovené v § 73 odst. 2 s. ř. s. pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, kterou je rozpor s důležitým veřejným zájmem.

K tomu žalovaný uvádí, že přiznáním odkladného účinku soud legalizuje pobyt cizinců na území České republiky, a tedy správní opatření ve formě správního vyhoštění se stává opatřením méně účinným. Přiznáním odkladného účinku je bezdůvodně prodlužována doba cizincova dalšího pobytu na území České republiky. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že pokud jde o kasační stížnost o rozhodnutí o správním vyhoštění, má Nejvyšší správní soud dle § 56 odst. 3 s. ř. s. uloženou povinnost projednat a rozhodnout tuto věc přednostně. Zdejší soud nepovažuje setrvání stěžovatele v České republice do doby rozhodnutí o jeho kasační stížnosti, při jejím přednostním projednání, za natolik závažné, aby nebylo možné připustit jeho přítomnost v České republice po dobu kasačního řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal ani další skutečnosti, které by při přiznání odkladného účinku kasační stížnosti znamenaly rozpor s veřejným zájmem. Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za pobyt na území České republiky bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy nikoli z důvodu ohrožení bezpečnosti státu, případně jiného závažného narušení veřejného pořádku či veřejného zdraví. Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod, pro nějž by byl spatřován rozpor s důležitým veřejným zájmem ve stěžovatelově setrvání na území České republiky do doby rozhodnutí zdejšího soudu o jeho kasační stížnosti.

Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s., ve spojení s § 107 s. ř. s. S ohledem na to, že žaloba stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o správním vyhoštění měla ze zákona odkladný účinek, v důsledku nyní přiznaného odkladného účinku kasační stížnosti se tak do skončení řízení o kasační stížnosti dočasně obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného ve věci správního vyhoštění stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu